

JOHNNY
Kniiga

MIKAEL RONEBERG & RAMI MÄKINEN

KENTTÄ JOHTAJA

POLIISINA KOVISSA PAIKOISSA

MIKAEL RONEBERG & RAMI MÄKINEN

KENTTÄJOHTAJA

POLIISINA KOVISSA PAIKOISSA

JOHNNY KNIGA • HELSINKI

Ensimmäinen painos

© Mikael Runeberg, Rami Mäkinen ja Johnny Kniga 2026

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-952-362-350-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

SISÄLLYS

	Esipuhe	7
Luku 1	Seulaksi ammuttu Volvo	11
Luku 2	Karu todellisuus	19
Luku 3	Heroiinista Subutexiin	33
Luku 4	Työturvallisuusriski amfetamiini	49
Luku 5	Virolaisten invaasio	57
Luku 6	Ilpo Larhan vankilapako	68
Luku 7	Kolivaara ja Lusu	89
Luku 8	Vaaran vuodet	109
Luku 9	Paloiteltu mies Myllypurossa	122
Luku 10	Kaikkein kovin poliisikoiria	128
Luku 11	Huumekämpän ryöstäjät	139
Luku 12	Perseduunia ja enkelipölyä	145
Luku 13	Essojen jäljillä Rastilassa	164
Luku 14	Metsuri Huohvanainen	172
Luku 15	Julkkisten hovihankkija Toolik	204
	Kirjalliset lähteet	219

ESIPUHE

”Kohde ulkona panttivangin kanssa. Tähtää poliisia pistoolilla, ei tottele käskytystä.” Näin kuulutti Helan eli Helsingin poliisin hälytyskeskuksen päivystäjä poliisiradioon aamuyöstä 7. kesäkuuta 1995.

Taksiryöstäjä oli ottanut panttivangin Pukinmäen McDonald’sissa. Hän tähtäsi pistoolillaan vuoroin panttivankiaan ja vuoroin poliiseja. Olin poliisina hänen tähtäimessään. Työskentelin kenttäjohtajana maan kovimmassa poliisipiirissä Itä-Helsingissä.

Harjaantunut kenttäpoliisi toimii kovissa paikoissa melkein kuin automaattiohjauksella. On vaikea kuvailla sanoin sitä korvissa humisevan adrenaliinin ja ammatillisuuden suoman tyyneyden yhdistelmää, joka mielen näissä tilanteissa valtaa. Luottamus lähimpään työtoveriin oli järkähtämätön. Sijaa epäilyksille ei ole, kun omien elintärkeiden elinten ja kohteen pitelemän tuliaseen välissä on vain työparin pitelemä luotakilpi.

Olin tuolloin nimeltäni Mikael Bergström, sukunimeni vaihdoin Runebergiksi myöhemmin. Kaduilla minut tunnettiin lempinimelläni Mibi.

Aloitin poliisin työt partiotehtävissä 1990-luvun alussa. Vuosikymmenen loppupuoliskolla haalarit jäivät lokerikkoon, kun tein siviilit päällä kenttävalvontaa. Vuosituhannen vaihduttua etenin huumetutkijaksi keskusrikospoliisiin ja edelleen Helsingin poliisin huumerekosyksikköön, kunnes poliisin urani lopulta päättyi surullisenkuuluisaan Aarnio-sotkuun.

Viimeisen tosiasiallisen työvuoroni poliisina tein 10. tammikuuta 2014, vaikka virkasuhteeni päättyi virallisesti vasta yli viisi vuotta myöhemmin. Niin kauan kesti Aarnio-jupakan vatvominen eri oikeusasteissa.

Tässä kirjassa kerron poliisiurani ensimmäisestä vuosikymmenestä Itä-Helsingin kaduilla. Kenttäpoliisin työ oli aloittaessani paljon itseohjautuvampaa kuin nykyään. Olimme partioidessamme hyvin itsenäisiä. Olen nähnyt läheltä, kuinka työ on vuosien varrella muuttunut johdetummaksi ja sotilaallisemmaksi.

Samaa tahtia kalusto on parantunut. Urani alkuaikoina poliisin kaluston taso oli suoraan sanoen surkea. Omillaan täytyi pärjätä. Fyysisen suorituskyvyn piti olla huippuluokkaa.

Merkittävin työhöni 1990-luvulla vaikuttanut yksittäinen seikka oli niin sanottu toinen huumeaalto, joka rantautui Suomeen vuosikymmenen puolivälissä. Tutkijoiden keskuudessa toisella huumeaallolla tarkoitetaan huumausaineiden käytön räjähdysmäistä kasvua lamaajan Suomessa. Kenttäpoliisin työssä se näkyi joka päivä. Markkinoille tuli myös kokonaan uusia aineita kuten ekstaasi ja gamma.

Huumetorjunnasta tuli päätyöni. Kirja kertoo minusta, mutta se kertoo myös Suomen huumetilanteen ja poliisitoiminnan kehityksestä.

Minulla on valokuvamuisti. Se on harvinainen ominaisuus, jonka ansiosta pystyn palauttamaan asioita ja tilanteita mieleeni tarkasti kuin selaisin kortistoa. Se oli hyödyllinen erityistaito poliisin työssä, mutta siitä on ollut etua myös muistelmien teossa. Muistikuviani on tarkistettu ja täydennetty kirjallisista lähteistä, jotka on lueteltu kirjan lopussa.

LUKU 1

SEULAKSI AMMUTTU VOLVO

Tilasin ison kyttäaterian kahdella munalla. Se oli suosikini Itäkeskuksen Snackyllä, jonne minä ja partiokaverini Jake olimme poikenneet hakemaan ruokaa. Alkuperäinen Snacky oli legenda hampurilaisravintoloiden joukossa. Annoksilla oli sellaisia nimiä kuin Poliisi, Taxi ja niin edelleen. Poliisi tietenkin vääntyi suussa kytäksi.

Otimme annoksemme vastaan autokaistan luukusta ja pysäköimme automme pikaruokalan eteen. Oli tammi-kuu 1993, ja olin juuri valmistunut miehistökurssilta. Tai perusjakso kakkoselta kuten koulutusjakson uusi nimi kuului. Tutkintojärjestelmä oli vastikään uudistettu.

Lauantai-illaksi oli aika hiljaista. Lämpömittari oli pakasen puolella ja taivas tähtikirkas.

Radio heräsi eloon, kun istuimme autossa hampurilaisannokset sylissämme. Linjalla oli ykkösvuoron kenttäjohtaja Pekka. Hän oli hieman kiihtyneessä tilassa.

”Myllypurossa tumma viininpunainen Volvo ajaa kolme viisi ykköstä karkuun”, Pekka huusi radioon.

Hän jatkoi, että pakenevassa autossa oli kaksi romani-miestä. Voi olla, että hänen käyttämänsä termi ei ollut ihan niin korrekti kuin nykyään on soveliaista.

Pakenijat olivat tulossa meidän suuntaamme, joten safkat sivuun. Sellaista se oli Itä-Helsingissä. Idässä sattui ja tapahtui. Autoja pöllittiin kaikkialla paljon, mutta alueemme oli tässäkin suhteessa erityinen. Autovarkauksia ja takaa-ajoja meillä oli enemmän kuin missään muussa poliisipiirissä Suomessa.

Siirryimme hissukseen parikymmentä metriä niin, että saimme näkymän Kehä ykkösen ja Itäväylän risteykseen. Liikennettä risteyksessä oli melko paljon. Näimme viininpunaisen Volvon, joka lähestyi Myllypuron suunnasta. Ei tarvinnut arvuutella, oliko oikea auto kyseessä. Se tuli niin lujaa kuin ruotsalaisesta moottorista vain lähti ja veti täysin sokkona läpi kaikista punaisista valoista.

Kohdallamme Volvo kääntyi Kauppakartanonkadulle. Lähdimme perään. Jake painoi kaasua, minä tarkistin varusteita vänkärin paikalla. Volvo pakeni täyttä vauhtia Roihuvuoren kautta Tammisaloon ja kääntyi kohti Herttoniemeä. Sahaajankadun kulmassa Volvo pyörähti ja vauhti hidastui hieman.

Arvioin, että hetki oli sopiva.

”Ammun”, huusin Jakelle ja otin virka-aseeni esille.

Pulssi takoi ja korvissa humisi, kun kurottauduin ikkunasta ja tähtäsin kohti Volvon vasenta takarengasta. Painoin liipaisinta. Kuului pamaus, ja Volvon takarenkaan pölykapseli sinkoutui korkealle ilmaan. Laukaisin toisen

kerran ja sillä kertaa osuin renkaaseen. Samalla kuulin, kuinka ensimmäisen laukauksen lennättämä kapseli kolisi katuun kaukana takanamme.

Jake kiihdytti Volvon rinnalle ja nosti oman Glockinsa kasvojeni eteen. Hän piti vasemmalla kädellä rattia samalla kun ampui oikealla kädellään vauhdista viistolaukauksen avoimesta ikkunasta. En nähnyt, mihin se osui. Laukaus pamahti niin lähellä kasvojani, että korvissa soi kuin urkupillin sisällä.

En jäänyt murehtimaan tinnitusta, sillä Volvossa romanit painoivat lisää kaasua. Päättelin, etteivät he pitäneet siitä, kun autoa ammuttiin. Suunta oli Herttoniemestä kohti keskustaa. Se ei ollut hyvä juttu. Takaa-ajo keskustan suuntaan on aina vaikeampi tilanne kuin takaa-ajo keskustasta poispäin.

Ilmeisesti minun tai Jaken tähtäys oli kuitenkin ollut kohdillaan. Kulosaaren puistotiellä huomasimme, että Volvon takarengas alkoi haukata ilmaa pyöriessään. Aivan Kulosaaren päässä Volvo lähti spinnaamaan. Vauhti putoi, kun kuski yritti ottaa ympäri pyörähtäneen auton takaisin hallintaansa.

Yritimme blokata heidät autollamme, mutta he onnistuivat livahtamaan ohitsemme takaisin Herttoniemen suuntaan. Vaikka vasen takarengas oli jo puoliksi tyhjä, Volvo sai nostettua vauhtinsa hetkessä 120 kilometriin tunnissa. Kulosaareissa oli neljänkympin rajoitus.

Meillä oli täysi työ pysytellä heidän perässään. Automme oli koko Itäkeskuksen poliisin vanhin Saab 900. Se oli loppuun ajettu vanha sotaratsu, jolla taisi olla mittarissa

yli 200 000 kilometriä. Oli se sentään automaattivaihteen kuten melkein kaikki poliisin autot.

Pakenijoiden Volvo nousi Itäväylälle ja veti surutta pitkän pätkän vastaan tulijoiden kaistaa. Liikennettä oli paljon, koska ei ollut vielä kovin myöhä yö. Vastaantulijat väistelivät pois alta, kunnes Volvo palasi oikealle kaistalle Herttoniemen liikenneympyrässä.

Volvon vasen takarengas irtosi lopulta kokonaan, kun se kiersi liikenneympyrää. Olimme sopivasti heidän takanaan, kun laskeuduimme ympyrästä silloisen Shell-huoltoaseman kohdalla. Näky oli upea. Oli aivan tähtikirkas yötaivas ja Volvon renkaattomasta takapyörästä iski pitkä kipinäkaari kauas taaksepäin. Se oli kuin elokuvasta.

Liikenneympyrästä takaa-ajo suuntasi taas kohti Roihuvuorta, josta olimme alun perin tulleet. Pyysimme radiossa piikkimattoa kohteen eteen, mutta vauhti oli kova, emmekä tienneet, minne kohde oli menossa. Oli hankalaa arvioida, minne piikkimatto kannattaisi laittaa.

Radioon antamiemme tietojen pohjalta Roihuvuoreen oli pystytetty tiesulku Tulisuohtielle. ”Volvo tuli aika lujaa sieltä, mutta Mibi ja Jake tuli vittu vielä lujempaa”, yksi sululla olleista konstaapeleista kuvaili taukokuoneessa myöhemmin.

Sululle tullessaan Volvo kaarsi viereiseen pihaan väistääkseen esteeksi pysäköidyn poliisiauton. Pihalla odotti umpikuja, mutta siitä ei Volvo-kuski piitannut. Hän rysäytti vauhdilla läpi tonttia reunustaneesta paksusta puuaidasta. Säleet vain lentelivät ympäriinsä, kun Volvo

palasi ajokaistalle ja otti suunnan kohti Roihupellon teollisuusaluetta.

Sahaajankadun ja Roihuvuorentien risteykseen oli saatu vedettyä piikkimatto. Volvo ajoi yli pysähtymättä tai edes jarruttamatta. Piikit tekivät kuitenkin tehtävänsä. Pakenijan vauhti alkoi hyytyä. Ammuskelun ja piikkimaton jäljiltä Volvosta oli jo kolme rengasta romuna tai tiesään. Ehjänä oli enää oikea takarengas.

Saavutimme Volvon, jolloin etupenkillä pelkääjän paikalla istunut romanipoika kääntyi katsomaan minua ja Jakea. Hänellä oli kädessään leveäteräinen Rambo-puukko, jota hän heilutteli meille uhkaavasti. Kerroin radioon, että olemme tulossa Viikintietä ja että autosta vilautellaan isoa puukkoa.

”Kiinniotto, noudattakaa varovaisuutta”, kuului komento.

Olosuhteet käskyn noudattamiselle alkoivat olla otolliset. Vauhti oli hidastunut, eikä teollisuusalueella ollut muuta liikennettä käytännössä lainkaan. Äkkiä radiokeskusteluun tuli väliin kolmas puhuja.

”Väistäkää”, uusi puhuja sanoi rauhallisesti, mutta sävyllä, joka ei jättänyt tilaa vastaväitteille.

Komento tuli koirapartion autosta, joka oli ilmaantunut taaksemme. Puhuja oli partion koiranohjaaja. Päästimme heidät ohitse. Koiranohjaaja roikkui puoliksi ulkona auton ikkunasta haulikko kädessään. Volvoa lähestyessään hän nosti piipun ylös, tähtäsi ja ampui kahdella tarkalla laukauksella viimeisenkin ehjän renkaan tuusan nuuskaksi. Volvo alkoi savuttaa ja pysähtyi sitten kokonaan Viikintielle.

Löimme Volvosta sivuikkunan rikki, ja koira hyppäsi sisään. En ihan tarkkaan muista, miten kiinniotto tästä eteeni, mutta kovasti Jeesusta ja äitiä auton sisällä huudeltiin. Silti ainoa, jonka varmuudella muistan tulleen koiran puremaksi, olen minä itse. Se näykkäisi jalkaani, joka jostain syystä oli eksynyt koiran perässä Volvon sisään. Kaikkea sitä sattuu.

Lisää väkeä tuli paikalle. Härdelli oli aikamoinen. Sosiaalisessa mediassa näkee nykyään kohtauksia, joissa poliiseja ryntää tapahtumapaikalle joka suunnasta. Kohtauksissa on laumoittain sininuttuja, jotka juoksentelevat aseet tanassa autojen lomitse ja kierivät konepeltien yli. No, tämä oli sellainen kohta tosielämässä. Todellinen sininen aalto.

Tapaus jäi elämään Itäkeskuksen poliisipiirissä legendaarisena taukokuoneen kahvipöytäjuttuna. Aluksi saimme piirin johdolta kiitosta hyvin tehdystä työstä. Viikkotiedotteessa jaettiin kehuja siitä, kuinka mallikkaasti vauhdikas ja vaarallinen tilanne oli hoidettu.

Kiitokset vähän vaimenivat, kun tapahtumien tarkemmat yksityiskohdat alkoivat selvitä. Ne taisivat tulla talon johdon tietoon vähän jälkijunassa. He saivat kuulla, kuinka minä ja Jake olimme käyttäneet asetta tilanteessa. Olimme ampuneet täyslaidallisen kuin taistelulaiva Bismarck konsanaan.

Seuraavaksi kävi ilmi, kuinka suolattu Volvo todellisuudessa oli. Autosta oli otettu valokuvat, ja monet poliisit

olivat käyneet katsomassa sitä Roihupellossa. Reikiä oli pitkin peltiä vähän muuallakin kuin renkaissa.

Liikkuvat tilanteet ovat aina haastavia. Samaan tyyliin tilannetta ei enää hoidettaisi, mutta tuohon aikaan poliisilla oli vielä lupa ampua takaa-ajoissa autoa pysäyttämistarkoituksessa.

Käytäntö loppui tapaukseen, joka sattui 1990-luvun lopulla Tampereen Hervannassa. Sielläkin poliisi ampui pakenevaa autoa, mutta luoti otti kimmokkeen ja osui takapenkillä istuneeseen ihmiseen. Silloin vasta autojen ampuminen kiellettiin. Ja ihan hyvä niin. On notorinen tosiseikka, että kaupunkiolosuhteissa ampuminen on aina vaarallista.

Suurin osa poliisin 1990-luvun aseenkäyttötilanteista liittyi takaa-ajoihin. Olin itse vuosina 1993–94 peräti kahdeksan kertaa mukana takaa-ajoissa, joissa käytettiin ampuma-asetta.

Roihupellossa pysäytetyn Volvon tapaus päättyi jo samana syksynä esseekysymykseksi Poliisikoulun voimankäyttökokeeseen. Kokeessa kysyttiin, saiko asetta tässä tilanteessa käyttää.

”Mibi, minua ei ihmetyttänyt lainkaan, että juuri sinä olet voimankäytön koekysymyksen aiheena”, sanoi Poliisikoulun voimankäyttöopettaja Mäkinen minulle myöhemmin, kun olin talossa jatkokoulutuksessa. En tullut udelleeksi, mikä oli kokeessa oikeaksi hyväksytty vastaus.

Rambo-puukkoa Volvon takapenkillä heilutellut romanikundi oli nimeltään Harri. Hän tuli sittemmin minulle hyvinkin tutuksi. Hän oli heroinisti ja asiakkaanani monia kertoja.

Seuraava kohtaamisemme oli kolme vuotta takaa-ajopisodin jälkeen vuonna 1996. Silloin otin hänet kiinni huumeiden myynnistä operaatiossa, jossa toimimme tukipartiona rikospoliisin huumerekosyksikölle. Harri oli epäiltynä niin sanotussa Tienhaara kakkosessa eli jutussa, jossa tutkittiin Suomen sen ajan pelätyimpiin kuuluneen rikollispomon Raimo Tienhaaran vankilasta johtamaa heroiniliigaa.

Siitä eteenpäin olin vuosien varrella useinkin tekemisissä Harrin kanssa. Joka kerta tavatessamme hän pyyteli vuolaasti anteeksi, että he olivat lähteneet sillä tavalla karuun Itäkeskuksessa. Nykyään Harri on raitis ja uskovaishenkilö.

LUKU 2

KARU TODELLISUUS

Aloitin työt Helsingin poliisilaitoksella 1. heinäkuuta 1991. Olin tuolloin 22-vuotias poliisiopiskelija ja tulin Helsinkiin työssäoppimisjaksolle. Vähintään vuoden verran piti olla töissä nuorempana konstaapelina ennen kuin saattoi valmistua poliisiksi.

Poliisikoulun olin aloittanut vuotta aiemmin. Opetus oli alkanut perusjakso ykkösellä, jota vanhassa järjestelmässä oli kutsuttu alokaskurssiksi. Siinä vaiheessa kun aloitin opinnot, poliisien peruskoulutus oli jo siirtynyt Espoon Otaniemestä Tampereelle. Espoon Poliisiopistossa oli enää päällystökursseja ja täydennyskoulutuksia.

Perusjakso ykkösen ehdin käydä Tampereella vanhassa Pohjolankadun kiinteistössä Tammelassa. Kakkosjaksolla siirryin Hervantaan, jonne oli juuri valmistunut Pohjoismaiden hienoin poliisikoulu. Siellä oli upeat treenitilat. Myöhemmin sinne on rakennettu jopa lavastettu pienoiskaupunki, jossa harjoitellaan kenttätilanteita. Tai ei se kokonainen kaupunki ole, mutta aidon tuntuinen kadunkulma kuitenkin. Nykyinen Poliisiammattikorkeakoulu toimii yhä samassa kiinteistössä.

Majoitus oli Hervannassa alusta alkaen. Vaajakadulla sijaitsi kolme kerrostaloa, jotka oli varmaankin rakennettu 1960-luvulla tai 1970-luvun alussa. Meitä Poliisikoulun aloittaneita asui siellä noin kaksisataa. Kussakin huoneistossa oli kolme kahden hengen huonetta eli kuusi opiskelijaa. Kurssikavereihin kuului muiden muassa Ilkka Koskimäki, joka sittemmin eteni urallaan poliisiylijohtajaksi asti. Naisia joukossa oli hyvin vähän, alle kymmenen.

Noista melko armeijamaisista oloista saavuin Helsinkiin kenttäpoliisiksi. Ensin oli viiden päivän perehdytys, jonka jälkeen aloitin partioinnin Itäkeskuksessa. Työskentelin niin sanotussa runkovuoro nelosessa.

Elämän kovat puolet tulivat nopeasti tutuiksi. Pääsin tekemään tuttavuutta kentän todellisuuteen ensimmäisessä jouluaaton työvuorossani Itä-Helsingissä vuonna 1991. Minulle joulukuukin oli aina ollut koko perheen ja suvun kesken vietetty lämmin juhla. Poliisille se oli jotain muuta. Työkokemusta oli vasta puoli vuotta poliisina, ja partio-kaverini Hannu oli hänkin ollut töissä vain vuoden verran. Helsingin jouluyössä oli siis liikkeellä kaksi hyvin kokemattonta nuorta poliisimiestä.

Vuoro alkoi iltakahdeksalta, jolloin oli vielä hieman liikennettä, mutta sekin hiljensi olemattomiin hyvin nopeasti. Ensimmäinen hankala asiakas osui kohdalle ilta-kymmenen aikoihin. Lähdimme viemään häiriökäyttäytymisen takia kiinniottamaamme perheenisää Itäkeskuksen putkaan. Hän oli pistänyt vähän hanttiin, joten olimme napsauttaneet hänet käsirautoihin.

Samaan aikaan putkalle osui toinen partio, jolla oli kyydissään illan ensimmäinen joulupukki. Hän oli täysissä tamineissa ja umpihumalassa. Partio oli ottanut miekkosen kiinni rattijuopumuksesta. Vuokrapukit heittivät aattoiltana keikkaa asunnosta toiseen, ja kun joka paikassa tarjottiin siivu terästettyä glögiä, jossakin vaiheessa viisari värähti.

Siinä oli joulutunnelmaa kerrakseen, kun me kannoimme säilötiloihin kiukkuhumalaista perheenisää ja työkaverit taluttivat perässä kannista pukkia.

Yön kuluessa minulle selvisi, että jouluaattojen yövuoroissa partioiden kesken oli aina pieni kisailu siitä, kuka tuo ensimmäisenä pukin putkaan. Kerran olin kisan voittajapartiossa, vuosi oli 1995 tai 1996. Minulla ja silloisella partiokaverillani Timpalla tärppäsi heti ensimmäisellä pysäytyksellä Turunlinnantielle. Pysäyttämäämme autoa ajanut joulupukki puhalsi mittariin reippaat 2,5 promillea. Hommat jäivät häneltä harmillisesti kesken, viisi tai kuusi perhettä oli kuulemma vielä jäljellä.

Ensimmäinen rupeama katupartiointia jäi alle puolen vuoden mittaiseksi jaksoksi, sillä jo vuoden lopussa joulukuussa 1991 siirryin passipoliisiksi vartioimaan eri maiden suurlähetystöjä. Se oli paskanakki, joka Helsingissä jaettiin jokaiselle uudelle poliisille. Työnä passin polkeminen oli pahinta kuraa, mitä ihmisen päälle voidaan kaataa. Pelkkää seisoskelua vailla päämäärää. Mitään ei tapahtunut koskaan.

Se oli hukkaan heitetyimpiä puolen vuoden jaksoja elämässäni. Siihen aikaan vartiopoliiseille ei ollut edes mitään suojakoppeja. Ainoa duuni oli kävellä katuja edestakaisin. Näin oli varsinkin yövuoroissa, kun ketään ei liikkunut missään.

Lähetystöjen ohella vartioitaviin kohteisiin lukeutui Presidentinlinna. Laskin askelia. Muistaakseni yhteen suuntaan oli 152 askelta. Käänös, ja sama toiseen suuntaan. Homma oli niin tylsää, että oli pakko alkaa vetää röökiä, jotta oli edes jotain tekemistä. Entinen kilpapyöräilijä oppi pahoille tavoille.

Hurjin tehtävä oli se, kun Britannian suurlähetystön turvahenkilöstö luovutti haltuuni mielenterveysongelmaisen miehen, joka oli yrittänyt tunkeutua lähetystön alueelle. Toinen melkein työnteoksi yltänyt tapaus sattui eräänä hiljaisena yönä. Olin vartioimassa Venäjän lähetystöä Tehtaankadulla, kun tuli tieto takaa-ajosta. Poliisi-partio oli lähtenyt Lauttasaaressa ajamaan takaa Porsche 944:ää, joka oli tulossa Tehtaankadun suuntaan. Pohdin, miten pystyisin osallistumaan kiinniottoon. Totesin pikaisen pohdinnan jälkeen, että no enpä mitenkään.

Siinä olivat vartiointirupeaman hurjimmat jutut. Onneksi se kesti vain kuusi kuukautta. Pidempään olisi pää tuskien kestänytään.

Kun nakki oli hoidettu, tein taas hetken partiohommia Itäkeskuksessa, kunnes palasin koulun penkille perusjakso kakkoselle eli entiselle miehistökurssille. Valmistuin poliisiksi joulukuussa 1992. Työpaikka oli valmiina Itäkeskuksessa. Palasin nelosvuoroon eli niin sanottuun Linnasen

runkovuoroon, mutta sillä kertaa vanhempana konstaapelina. Nimi tuli nelosvuoron johtajasta ylikonstaapeli Helge Linnasesta, jota pidin tiukkana ja osaavana pomona.

Itäkeskuksen poliisissa oli vakioparisysteemi. Partiossa ajettiin aina saman tyypin kanssa. Parikseni osui Jake, minua vuotta vanhempi kaveri. Se oli nappiosuma. Sovimme erinomaisesti yhteen.

Jake oli kotoisin Mikkelistä. Ulkoiselta olemukseltamme olimme kuin kaksoset, kaksimetrisiä ja fyysisiä kavereita kumpikin. Jake oli ollut vuoden verran kauemmin töissä kuin minä. Kun lähdimme ajamaan yhdessä, yhteenlaskettu kenttäkokemuksemme partioinnista oli siis reilu kaksi vuotta.

Voi arvata, millainen tutkapari olimme. Kun kaksi kaltaistamme jäbää laittoi yhteen, siinä ei ainakaan kokemus puhunut. Olimme aikamoinen testosteronilatinki, joka partioi Itä-Helsingin katuja.

Tavallisesti Jake oli maailman rauhallisin jätkä, mutta kun toiminta alkoi, hän oli kuin hypersooninen ohjus. Ja mikä fyysinen suorituskyky! Hän on ainoa ihminen, joka on nukuttanut minut. Se tapahtui Itäkeskuksen poliisiaseman salin tatamilla. Meillä oli tapana treenata nyrkkeilyä ja täyskontaktia ennen yövuoroja. Ehdin nostaa kädet ylös ja sanoa, että otetaan ihan iisisti, kun sieltä tuli oikea saman tien. Muistan edelleen elävästi, kuinka käsi ojentuu ja nyrkki osuu poskeen.

Aivot heilahtivat kallon sisällä. Seuraavaksi tajusin yleni kumartuneen Jaken, joka hoki, että ”vittu sori, sori, ei ollut tarkoitus”.

SUOMEN KOVAMAINEISIN YLIKONSTAPELI. VAARALLINEN 1990-LUKU. ITÄ-HELSINGIN KADUT.

Mikael ”Mibi” Runeberg hankki poikkeuksellisen kovan maineen niin poliisissa kuin alamaailmassa, joka suhtautui kaksimetrisen korstoon pelonsekaisella kunnioituksella.

Takaa-ajot, panttivankitilanteet ja vaarallisten rikollisten kiinniotot kuuluivat kenttäjohtajan työnkuvaan siinä missä salainen tarkkailu ja kontaktit alamaailman tiedottajiin.

Helsingin kovat kadut heräävät eloon, kun Runeberg avaa kenttäpoliisin uransa rankimmat tehtävät.

Mikael Runeberg (s. 1968) on entinen huumeepoliisi. Rami Mäkinen (s. 1971) on tietokirjailija ja journalisti, joka on erikoistunut rikosaiheisiin.

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

30.16

978-952-362-350-7

Kansi: Maria Mitrunen | Kirjailijakuva © Otto Virtanen